

Bačova žena.

Pastierska dráma v troch dejstvách. Napísal dr J. Stodola. Réžia: J. Borodáč. - Po „Náš pán minister“, veselohre, majúcej všade veľký úspech, nasleduje dráma založená na širokom dramatickom spáde v každom dejstve. Ba každá veta - vyjmúc začiatku - má svoj obsah nutný k ďalšiemu vývinu deja. Bačova žena pôsobí ohromným efektom a myslím zbytočné boly obavy predbežné, akoby bola málo cennou. Nie. Ona je svojou dramatickosťou - nie dejom - čosi nového v našej spisbe. Tá hrúza, človek cíti tú bolesť naivných, ale žijúcich a cítiacich dedinských idylikov, ktorí obidvaja milujú verne, za čo srdce začalo byť a zase sa vie hneď vžiť i do novej naivnosti Mrnču baču, jedného z najmilších naivných zástojov a Kello bol pre ňu ako stvorený. Shakespeareovské vrcholky v každom dejstve vedia napnúť (tu pravda veľa možno ďakovať režii!) v napnutí a túžbe, čo bude ďalej. Veľa urobili včera najmä slovenskí herci. Hľa, v našom duchu keď sa dýcha na javisku. Tu v ľudovej mluve bolo najlepšie vidieť rozdiel rečový, ktorý tvorí podstatu veci pri činohre na javisku.

Koľký bol rozdiel medzi Evou - Borodáčovou - a matkou - Kovaríkovou, ktorá na mnohých miestach svojou neprirodzenosťou slovenského ľudu, slovenskej matky, vôbec bola cudzou a veľa ráz bolo ju trápno počúvať. Akoby hatila bola hru práve tým, že nepochopila asi, alebo nebola to pre ňu úloha zástoj matky-sedliacky.

Bagar bol na mieste svojou pohotovosťou hlasovou i gestom a citom. O. Borodáčová, hrdinka dňa, vydala zo svojej slovenskej duše umeleckú dušu. Celé dielo precítila, každým odtienkom bola zaujímavou. Vidieť, že intriky konané kedysi boly zbytočné a zlomyseľné. Ved' tá reč ľudu či mohla inakšie plynúť i v skutočnosti?

J. Borodáč bola viac šikovný v režii, ako v hre. To, čo sa o ňom povedalo prv aj dnes by sa dalo potvrdiť: je lepším režisérom, dramaturgom i učiteľom svojich žiakov, ako sám hercom. Ač ako bača bol v svojej mohutnosti citovej životný, šikovný bol v režii až na výpravu: bola to bačova koliba?

Napokon ešte o Malimánkovi a ostatných. Čo sa im môže ako zlo vytýkať, je rečový prízvuk. Na slovenské ucho pôsobí trápne ono pret'ahovanie viet. - Slovom: prízvuk je u nich akoby čímisi vedľajším.

Ondrejko - Vieruška Suchá - zasluhuje hádam najviac pochvaly. Diet'a a toľký cit; zaiste každý návštevník - bárs ich mohlo by i viac! - bol pohnutý do duše a jak nič iné, to postava pani Borodáčovej a „jej“ detí mu ostanú v mysli.

Sme istí, že Bačova žena dostane sa tak k duši slovenského ľudu, ako „Náš pán minister“.

Škoda, že sa neukázala i postava dlho vyvolávaného autora.

Ľudová politika, roč. 4, č. 226, 7. 10. 1928, s. 4.